

אפריון שלמה

המרכז הרוחני

לע"נ משה בן רחמה לע"נ אלברט אברהם בן חנה
לע"נ מרים בת אסתר לרפואת אבלין בת גורג'יה
לרפואת שלמה בן מרים הי"ו

16:00: הדלקת נרות:
06:19: נץ החמה:
17:14: צאת שבת:
17:51: צאת שבת ר"ת:

אצל ה-צ'

"עלי ניח הצדיק את ראשו".
מספרת הגמרא שהיה אדם אחד שאלהו הנביא בא לבקרו...
בבוקר עיניו היו נראות כשל אדם רגיל, ואילו בערב היו נראות כשרופות...

שאל אותו אחד האמוראים מאי האי?
אמר לו אותו חכם שהוא ביקש מאליהו הנביא שיראה לו את כל הצדיקים שעולים למתיבתא דרקיעא... אליהו הסכים אבל בתנאי... הוא יכול להסתכל על כל הצדיקים שעולים, אבל על ר' חייא אסור לו להסתכל...
הוא גם נתן לו סימן, שאת כל הקתדראות של הצדיקים המלאכים מעלים ומורידים, ואילו הקתדרא שר' חייא יושב עליה עולה ויורדת מעצמה...
הוא הסתכל, ושני ניצוצות של אש נכנסו לו לתוך העיניים ושרפו אותו...
למחרת הוא הלך למערה של ר' חייא וביקש: "מתנייתא דמר מתנינא", אני לומד את חידושי התורה שלך, ואת המשניות ששנית... למחר הוא התרפא.

מה הולך כאן? להסתכל בכבודו של ר' חייא היה אסור לו, אז למה בגלל שהוא הלך להשתטח על קברו ואמר לו שהוא ילמד את התורה שלו הוא התרפא?! זה שהוא גברא רבה שאלהו מגיע אליו ולוקח אותו לראות את עליות הצדיקים, זה לא מספיק כדי לרפאות אותו?!
המהרש"א אומר שמאחר והצדיקים מתאווים ל"אגורה באהלך עולמים", הם רוצים לגור בשני העולמות, איך? ע"י שלומדים את תורתם, שפתותיהם דובבות בקבר. ויש להם הנאה מכך, שהם דומים לחיים!
אומר הבן איש חי: כשהחכם הזה הגיע להשתטח על קברו של ר' חייא הוא אמר לו: תראה, אני לומד את התורה שלך ולכן אתה נחשב כחי... ואילו אני סומא וחשוב כמת...
אז מידה כנגד מידה תבקש עלי רחמים שגם אני אהיה חי!!! ומכח התפילה של ר' חייא הוא התחיל לראות...
יוצא מהבן איש חי הזה יסוד עצום!

אנשים שחשובים כמתים, כמו עני או אדם שאין לו ילדים... אם הם רוצים להיוושע, הם צריכים לקבל על עצמם ללמוד את תורתו של אחד הצדיקים, וללכת להשתטח על קברו... ולומר לו את היסוד הזה של הבן איש חי, שיבקש עליהם רחמים, ובעזרת השי"ת יוושעו במהרה!

תפילה

"ויקץ יעקב משנתו ויאמר".

אומר בעל הטורים: ס"ת צבור, לומר שאין תפילתו של אדם נשמעת אלא בצבור.

מוסיף על זה המגלה עמוקות שיצבור' בגימט' רחמים, לרמוז לנו שיש התעוררות של רחמים בשעת תפילת הצבור...
"ויקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש ה'..." יש פה את שם הויה שהוא רחמים... איפה? "במקום הזה"! כשהתפילה בצבור...
אבל "ואנכי", אם אני מתפלל ביחידות - "לא ידעתי"... אין לי ידיעה אם הצלחתי לעורר עלי את מידת הרחמים...
כולנו מתפללים, אבל אנחנו לא תמיד יודעים להעריך את הכח של התפילה... לתפילה יש כח אדיר!!!

פעם אחת הגיע איזה יהודי אל המגיד מקוזניץ, ובכה לפניו שגנבו לו סכום כסף אדיר מהבית...

אמר לו המגיד: יש לי פה שני עדים שבזמן שפרצו לך לבית, אני הייתי כאן... זה לא אני! למה באת אלי!?

אמר לו: רביה, אני צריך ישועה!!!

אמר לו המגיד: אם תשים כאן פדיון של חמישים זהובים (סכום עתק בזמנם), אז אני מוכן להבטיח לך ישועה...

היהודי יצא החוצה, ואמר לאשתו שעמדה בפתח החדר: "בואי נלך לבורא עולם, הוא כבר יושיע אותנו גם בלי פדיון כזה שמן...".
המגיד מקוזניץ שמע אותו וצעק לעברו: "אתה כבר נושעת!!!"
ברגע שאדם מבין ש"אין לנו מלך גואל ומושיע אלא אתה", על המקום הוא כבר נושע!

"וירא ה' כי שנואה לאה ויפתח את רחמה", גם לאה היתה עקרה.. שואל הספורנו: אז למה לאה נושעה ורחל לא?

משום שגם לאה וגם רחל ידעו שיעקב אוהב את רחל, והוא מתפלל בעבורה... אז לאה נעמדה בתפילה על עצמה... ומה עם רחל? יש לה בעל צדיק שמתפלל בעבורה... בטוח שהיא תיוושע!

לכן רחל נשארה עקרה בעוד לאה נושעה וילדה ילדים...

וממשיך הרמב"ן ואומר על רחל: והנה הצדקת בראותה שלא תוכל להיסמך על תפילת יעקב, שבה להתפלל על עצמה אל שומע צעקה. ומוסיף על זה 'אור החיים' הקדוש שבתחילה כתוב "ויזכור אלקים את רחל", שאפילו שעלתה לפניו לזיכרון, זה עדיין לא עזר לה להיוושע.. רק אחרי שהיא התפללה, אז 'וישמע אליה אלוקים'.
לאוהב ישראל מאפטא היה כולל אברכים, שהוא היה משלם להם בסוף החודש... אחד האברכים חשב לעצמו שמאחר וממילא תמיד הרביה דואג לו, הוא לא צריך להתפלל על פרנסה...

כשהרביה חילק את המלגות לאברכים, מסיבה לא ברורה הוא דילג עליו, וכשהאברך הגיע לבקש את כספו, אמר לו הרביה שזה מעולם לא קרה לו אבל הכסף נגמר... שיעשה חשבון נפש... או אז התברר לאותו אברך שהבטחון שלו בנדיבים, והפקרת התפילה על הפרנסה, היא אשר גרמה לו למחסור במילגה...

עמא דהילולא ט' כסלו

צדיקים

רבנו דובער שניאורסון זצוק"ל

רבי דובער, נסע פעם לעיר אחת, בלוייט ר' יעקב מייקין, מחשובי חסידיו. כשהגיע לשם, התקבץ למקום קהל רב, שביקש לשתות בצמא את דברי תורתו ולהתברך מפיו. בתחילה השמיע הרבי לפני הנאספים הרבים מאמר חסידות עמוק, שהלהיב את הלבבות, ולאחר מכן קיבל כל אחד ואחד מהבאים לייחודות. את מאמר החסידות סיים לומר בשעת צהריים. ר' יעקב, שמהוקר לא טעם דבר, פנה אז לסעוד את ארוחת הצהריים. ואילו הרבי החל אז לקבל אנשים בחדרו. קבלת הקהל הסתיימה בשעת ערב, ואז קם הרבי לתפילת ערבית. במשך כל השעות הללו לא נתפנה הרבי אפילו לאכול דבר מה. לרבי היה שמש, יהודי פשוט, שלא נודע כחכם גדול בלשון המעטה. מיד לאחר שהרבי החל בתפילתו, פנה השמש אל החסידים שעמדו סביב והציע להם הצעה מפתה: "אם אתם רוצים לחזות בפניו של הרבי, זו שעת הכושר". החסידים הסקרנים התקרבו בצעדים הסנייסיאל מפתן חדרו של הרבי, וחששו להיכנס או אף להציץ פנימה. "היו רגועים", ביקש השמש להניח את דעתם, "בטוח אני, כי הרבי אפילו לא יבחין בכס". הוא פתח את הדלת לרווחה והחסידיים ראו את הרבי עומד באמצע החדר ללא נייע, ושתי עיניו פקוחות, בוערות כלפידי אש. החסידים נרתעו לאחוריהם בבהלה, אולם השמש הצטחק: "הרבי איננו רואה ואיננו שומע כעת דבר. הוא נמצא בעולמות עליונים". "זאת מניין לך?!", לחש רבי יעקב אל השמש, "הלווא איש פשוט אתה!". השמש לא התבלבל. "ידיעתי אינה נובעת מהבנה, אלא מניסיון. פעמים רבות נכנס אני לחדרו של הרבי, כדי לשאלו דבר מה או למסור לו ידיעה כלשהי, ובכל פעם שהוא עומד כפי שהוא עומד עכשיו, אין הוא משיב לי. יתרה מזו, מהשאלות שהוא שואל אותי מאוחר יותר, אני מסיק, כי לא ראה אותי כלל בהיכנסו לחדרו באותה שעה". המחזה המיוחד הזה נמשך כמה שעות רצופות. כל אותו זמן ניצב הרבי באותו מקום ובאותה תנוחה, ללא תנועה. בשלב מסוים סגר השמש את הדלת בעד החסידים וכל אחד מהם פנה לענייניו. למחרת בבוקר נשמעה המולה רבה מכיוון המטבח, בבית שבו התארך הרבי. עד מהרה התבררה סיבת ההמולה, וזו אכן הייתה שערורייה של ממש. בפתח המטבח עמד השמש, תוהה. במטבח הסתובבה בעלת הבית, בוכה ומייללת וסופקת כפיה בצער. "אוי לי ואבי לי!", ייללה, ומתקשה להשתלט על בכייה. ניסיונותיו של השמש להציל מפיה מדוע הזעיקה אותו למטבח ומה פשר הבכי והיללות, עלו בתוהו. רק לאחר שעה ארוכה הצליח השמש לחבר משפט למשפט ולהבין את שאירע. התברר, כי באותו בוקר שבו הגיע הרבי לעיר, הגיע למקום גם גוי נכבד, בעליה של האחוזה המקומית. בעלת הבית, שנודעה בטיב תבשילה, נתבקשה להכין לכבודו ארוחה, לפי הזמנה מיוחדת שקיבלה. ארוחתו של בעל האחוזה כללה מרכיבי מזון שאינם כשרים, ובושלה בכלים מיוחדים. אולם מסיבה כלשהי לא הועברה הארוחה במועדה אל מקום משכנו של בעל האחוזה. לאחר זמן, כשבישלה בעלת הבית בעבור הרבי, התחלפו המנות זו בזו. ארוחתו של הרבי נשלחה אל בעל האחוזה ואילו הארוחה הבלתי כשרה הוגשה אל שולחנו של הצדיק. "פושעת אני! פושעת!", זעקה האישה במר ליבה, "הצדיק זיכני בכבוד רב בבואו להתארך בביתנו, ואני הכשלתיו בארוחה לא כשרה!". כעת הגיע תורו של השמש להרעים בקולו על המבשלת: "איזה חוסר אחריות! איזו רשלנות! הייתכן לזלזל בדבר כזה?!", אולם על אף - גערותיו וצעקותיו, נראה היה כי השמש איננו נרעש יתר על המידה. הדבר התמיה את האישה, שציפתה למנח' חריפה בהרבה. "כעת בואי עמי", הורה השמש לאישה. הוא ניגש עימה אל פח האשפה והראה לה את כל המנה, מונחת בפח. התברר כי אמש, בשעת ערב מאוחרת, בתום יומנו הארוך, ולאחר שסיים להתפלל ערבית, הציע השמש לרבי לסעוד את ליבו במזון שהוקן בעבורו. בתחילה נראה מתכוון לעשות כן. הוא נטל את ידיו לסעודה. אלא שאז, כשהתקרבו לשולחן והביט באוכל, חזר לפתע מכוונתו, ללא כל סיבה נראית לעין. הרבי הרזה קלות וכעבור רגע סימן לשמש להשליך את כל האוכל לפח. הוא אף הזהירו לבל יטעם מהמזון. "זו הייתה הפעם הראשונה שבה נתקלתי בהנהגה משונה שכזו", סיים השמש את סיפורו, "והדבר הפליא אותי מאוד. כעת הכול מובן לי". ואז ש לנוף במבשלת, שרגשות ייסורי ליבה נמהלו בתחושת רווחה: "ובכן, בגללך התענה אתמול הרבי יום שלם ולא אכל דבר!".

הפינה הרגישה

"ויאמר ה' אל יעקב, שוב אל ארץ אבותיך ולמולדתך תשוב ואהיה עמך".

יעקב קורא לרחל ולאה אל השדה, ובמשך עשרים פסוקים הוא מאריך ומסביר להם כמה אבא שלהם רימה אותו... ובסוף הוא אומר להן: שה' אלוקי אביו עמו, והוא זה שאמר לו שצריך לקום ולעזוב את בית אביהן. אני לא מבין, למה יעקב צריך להאריך כל כך להסביר להן כמה קשה לו וכמה לא טוב לו וכמה הוא מרומה...

תגיד ישר על המקום ה' ציוה ללכת אז הולכים! אומר השל"ה הקדוש: "כי אין ראוי לאדם שירצה דבר מה מאנשי ביתו, שיכריחם על זה באונס, אף כשהוא מושל בהם. אבל ישתדל לפתות אותם אל מה שירצה ובתכלית מה שאפשר, כדי שיתעוררו לזה מעצמם. כי כך יותר טוב מאשר יעשו רצונו על צד האונס וההכרח. ראה כמה הרבה יעקב דברים עם רחל ולאה כדי שיתרצו בטוב לב, ואע"פ שהקב"ה ציוה אותו שישוב לביתו. וכבר אמרו חז"ל לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארז".

דברים מבהילים!!!

הבן שלך קנה אייפון, ונכנס הביתה עם עגיל באוזן... מה כל אחד מיד עושה...?

אל תגידו בקול רם... לא נעים. אבל בגדול הוא שובר את הכלים ואת כל הבית יחד איתו... הבת שלך חוזרת הביתה עם איפור כבד וחפיסת סיגריות... אשתך רצה לסגור את כל התריסים והחלונות ממה שהולך להיות עוד מעט בבית... לכל אחד מאיתנו יש אמונה בבורא עולם, ואנחנו מקיימים את המצוות כי ה' ציוה אותנו. האינסטינקט הראשוני הוא שאנחנו צריכים להחיל את הציווי גם על שאר בני הבית.. ובצדק. אבל השל"ה מייפע לך לפתות אותם לעשות את רצון ה', כי הכפייה תביא אותם בסוף לכפירה.

בס"ד
'דעת זקנים' הינו יקב בוטיק המייצר יין ברמה הגבוהה ביותר מענבים מובחרים ביותר מכל אזורי הסלתא שבארץ ישראל. היין מתיישן בחביות עץ אלון צרפתי משובחות, ומאופיין בטעמים ארומתיים מתקתקים, גוף מלא ומאוזן וסיומת חלקה ונעימה להפליא.
ייחודיות היקב היא שהיין נעשה בו בקדושה כמפורש בזוהר הקדוש (שמיני מ.)
- שכל השפע הנמשך לאדם ולעולם תלוי באופן עשיית היין.

אז איך אנחנו מכינים יין בקדושה?

קודם כל היין נעשה רק ע"י אברכים יר"ש | כל האברכים טובלים במקוה טהרה לפני העבודה ביקב | אף אדם לא נכנס ליקב מלבד העובדים בו | היין נעשה לשם מצוות קידוש, הבדלה, עונג שבת ויו"ט, ארבע כוסות, פורים, ברית מילה, חופה וקידושין כמבואר בהקדמת הגר"א לתיקוני הזוהר | גוי לא ראה את היין כחומרת השלי"ה הקדוש והבן איש חי | מעשר ראשון חולק ללויים בפועל | לא מבושל | בקבוק חדש ללא חשש חילול שבת | ברכתו 'הגפן' אף לדעת הרמב"ם.

כי הקדושה עושה את שלה, מספיק רק לטעום כדי להבין...

להזמנות: 0527-692603

בשנת הברך
ה'תשס"ג
ציוה החיל

אם 'דעת' קנית, מה חסרת.
אבל אם 'דעת' חסרת...

בהשגחת הברך
ה'תשס"ג
ציוה החיל

נא לא לקרוא בשעת התפילה

העלון טעון גבייה